

Конечно, уследио је бар делић признања чињеничке истине, бар делић правде. И Хашки суд је утврдио оно што сви одавно знамо: да су Бљесак и Олуја биле злочиначке акције и да је реч о „удруженом злочиначком подухвату“ како би се протерали Срби из Хрватске. Међутим, не желим данас о томе да говорим. Ваљало би размотрити све начине на које су хрватска власт и медији годинама обмањивали народ и величали злочин. Ваљало би рећи да је то „пумпање“ неистина довело до оноликог излива емоција на тргу Бана Јелачића. А опет, ни о томе ми се не говори. Постоји у целој причи знатно важнији утисак, знатно важнија тема; а та тема се тиче солидарности и осећаја повезаности. Та тема се тиче националног достојанства, поштовања, идентитета и ако хоћете, елементарне пристojности.

Пре два дана преминуо је велики српски књижевник Брана Црнчевић. Слабо ко је то и приметио. Располућеност и несрећа овог народа могла се најбоље осетити у том тренутку. Нема чак ни избаланасираног медијског извештаја о његовој смрти, или још боље, о животу. Има само често нескривеног радовања. Многима је било тешко чак и да мртвог човека испоштују. Све је у функцији затирања свести и сећања. Све је у функцији затирања нас самих. А то радимо боље него сви други. Само треба обратити пажњу на који је начин пренета његова биографија. То да је био пријатељ покојног премијера изостављено је, али је пријатељство са Милошевићем истакнуто. А истакнуто је чак и којих је петиција био потписник и да је подржавао Радована Караџића и Вучуревића. Несрећни српски народе! Уистину српски народ ниједног свог непријатеља није мрзео сем самог себе. А народу који мрзи себе тешко је помоћи. Како помоћи народу који ћути док га даве, који ћути док нестаје?

Управо због тога се ово питање не тиче само разлике између хрватске и српске власти, између хрватске и српске државе. Нажалост, тиче се и разлике између хрватског и

српског народа. Тај осећај повезаности, солидарности, чак и у злочину и у лажи, чак и у фанатичном и претераном изливу емоција који смо могли видети на загребачким улицама знак су живота једног народа, знак су да је народ пун *животних сокова*. Знак је да неке ствари од тог народа треба и научити.

Знак је да нешто није у реду са нама. Није у реду да не реагујемо када власт одустане од гоњења злочинаца који су српске мајке завиле у црно. Није у реду да хапси Вучуревића, што би био катастрофалан потез чак и да није у питању частан човек, а јесте. Степен отупелости, мелахолије и опште апатије српског народа је очигледан. Српски народ жели да га нема. Није у стању да помогне самом себи јер не зна ни ко је ни да ли жели да преживи. А само да бар једном истински погледа своје сународнике са друге стране Дрине који на потпуно нормалан начин реагују на неправду, на правду, на љубав, на мржњу, на пријатељство, на непријатељство- схватио би колико је изгубио сам себе. Схватио би још нешто. Схватио би колико је тужан и јадан постао.

Српски народ који живи на просторима Републике Српске сачувао је обичаје, зна ко је, зна шта је, зна који су му интереси и куда треба а куда не треба да иде. И за сваку тешку одлуку спреман је да плати цену. Ми то нисмо.

И то је та горка истина. Живимо у полуколонији у којој најважније одлуке доносе изасланици страних држава а оне мање важне тајкуни и њихови савезници у владајућим политичким странкама. Медији и константно самопонижавање наших власти одузели су нам сваки осећај достојанства и самопоштовања. Није ово феномен који се односи само на Србе. То је феномен познат и у индивидуалној и у колективној психологији. Уколико вам довољно снажно чупају душу, газе по вашим сећањима, по прецима, по историји, а ви ту не можете ништа; уколико довољно истрајно раде на томе да вам савију кичму и да вам докажу да је сваки отпор узалудан почећете да верујете у то. Након плача, беса, депресије, долази отупелост на спољне надражаје.

Верујете, као што наш народ данас верује, да је све узалудно, да ништа вредно борбе није. И зато је лакше националну фрустрацију и знаке живота показати када је у питању неко други. Зато је могуће да десет хиљада Срба направи скуп подршке Јапану. Зато је могуће да Срби буду први у свету по бројности у давању подршке Муамеру Гадафију. Ми знамо како је живети празнином. Како је све изгубити. Зато је тако лако идентификовати се са другим само да би се побегло од себе. А од себе се ипак, не може побећи, у шта ће се, надам се, уверити и наша браћа црногорци на попису.

Тај „бранитељ“ који је, чувши пресуду Готовини разбио излог и почео да се касапи по лицу је одраз те солидарности, повезаности, идентитета, идеје. Рећи ћете, он је одраз патологије и погрешног тумачења историје. Рећи ћете, то је производ „прања мозга“ који су вршили хрватски медији. Рећи ћете да је то последица континуитета деловања хрватске политичке елите од Фрање Туђмана до данас. Јесте. Заиста јесте, нема дилеме. Међутим, ипак је и далеко више од тога. То је одраз љубави. Као што је и ћутање по питању хапшења Вучуревића насред земље Србије одраз апатије и болести. Оболели смо од националне апатије.

Логично је да што је све ово тако. У Хрватској је бити Хрват част, у Србији је бити Србин

срамота. У Србији се уводе заједнички уџбеници историје, брише се колективно сећање. Чак нема реакција ни на данашњу пресуду која је потврдила да су наши сународници етнички очишћени из Хрватске-мада смо то већ одавно сви знали.

Једна ствар се додуше мења. Клупко се одмотава, и колико год да се истина крила, жртве и убице излазе на видело дана. Колико год да је западна пропаганда моћна, она није могла да заустави истину о Олуји. Истину о Јасеновцу. Истину о киднаповањима, убиствима и препродаји органа Срба са Космета од стране терориста. Истина увек исплива на видело ма колико се трудили да је игноришете. Мене више брине ово одсуство реакција. Нема ничега. Мук.

Није наш проблем ни што биолошки нестајемо, ни што губимо територије, ни што су нам

Хаг, Срби и Хрвати

Пише: Милан Дамјанац
среда, 04 мај 2011 16:53

све институције пропале. Наш проблем је што више никога није брига. Чује се само тишина.